

зато је абдицирао, напустио кнежевство у корист сина Михаила и јуна 1839. напустио Србију. То је био крај прве Милошеве владавине која је дала печат уставној историји земље. Слабост насталог Милошевог положаја по абдикацији у корист сина Михаила је искористио тадашњи угледни српски првак Тома Вучић Перишић. Он је побунио народ против Обреновића, збацио с кнежевског престола Михаила и у Србију 1842. вратио на власт династију Карађорђевић. Овај преврат против династије Обреновић је изведен у режији тзв. „уставобранитеља“, једне политичке групације која се борила за уставност, одбрану Турског устава, односно у крајњој линији и за одржавање и проширивање слобода у привредним односима а пре свега слободе трговине. Под Александром Карађорђевићем и уставобранитељима је дошло до значајног полета у Србији у смислу њеног уставног развоја. То је било уствари време уставобранитељске владе када се строго поштовао Устав од 1838. То је било време владавине Савета који је био одлучујући законодавни чинилац и под чијим вођством су донети бројни закони у Србији. Уставобранитељски режим је био најјачи за време Александра Карађорђевића па је и дао снажан печат његовој владавини. С падом Александра Карађорђевића су ослабиле и уставне тежње за консолидовањем уставног стања Србије. То је био истовремено и поновни пад династије Карађорђевић и повратак династије Обреновић, повратак Милоша на власт 1858. и период његове друге, истина кратке владавине од две године, до 1860. По повратку у Србију, Милош свечано обећава да ће владати по уставу али по његовом обичају, од тог његовог обећања није било ништа. Он је отворено одбацио Устав од 1838. који га је натерао на абдикацију и наставио да влада по свом ћефу, апсолутистички, како је и једино знао, све до смрти 1860.

4. Владавина Михаила Обреновића и реорганизација највише власти у Србији

Милоша (након смрти) наслеђује 1860. његов син Михаило који енергично заузима другачији правац државничког деловања у односу на свог оца. Он одмах у први план истиче потребу реформе најважнијих државних установа па тако његов долазак на кнежевски престо карактеришу напори и жеље за реформом у организацији врховне државне власти у земљи.

Михаило је у тој реформи настојао да политичке установе Србије подеси према политичком и интелектуалном нивоу народа, а не појединца. Зато није био за либералистички, европски модел